Cuvântul lui Dumnezeu la Sărbătoarea tăierii capului sfântului Ioan Botezătorul

Eu sunt Cel ce sunt. Cuvântul Tatălui Savaot sunt. Am casă pe pământ cu tine, popor al cuvântului Meu. Iată câtă putere are cuvântul Meu! El vine de sus şi se poartă pe nori şi face lucrare mare pe pământ. El cheamă omul la Dumnezeu şi naşte de sus pe cel ce se lasă cu credinţă spre puterea lui. Amin.

Naştere de sus îi dă omului cuvântul Meu. Aşa te-am născut Eu din Mine, din cuvântul Meu, ca să te am casă a Mea şi să-Mi fac stat pe pământ între oameni, măi poporul Meu. Stau sfinţii în uimire mare faţă în faţă cu această minune a Mea între Mine şi tine şi se hrănesc ei cu dragostea Mea la masă cu tine pe pământ, se hrănesc cu Mine şi cu tine la masa Mea cu tine şi-şi umplu duhul de această dragoste şi stau uimiţi, aşa cum stau legaţi cu ceea ce văd şi simt cei ce se duc să vadă şi să audă pe cei ce le arată lor o poveste măreaţă, pregătită frumos ca să adune spre vedere şi spre hrana duhului pe mulţi, şi stau aceştia cuprinşi de starea aceea în toată vremea cât ea lucrează sub ochii lor.

O, poporul Meu, sărbătoarea de azi Mă adună cu sfinţii la masa Mea cu tine, şi am pe Ioan Botezătorul serbat între sfinţi cu ziua întâlnirii lui cu Tatăl Savaot şi cu sfinţii toţi de până la el, şi care până la el au sfârşit calea lor spre cer şi au intrat în oştirile celor sfinţi, în cele ce nu se văd ale ţării celei de sus, ţara sfinţilor Mei, care au trudit pentru ea pe pământ.

Mare învăţătură trebuie să ia omul cel credincios din credinţa sfinţilor Mei. Mai întâi omul credincios trebuie să se înfioare când ia mijlocitor pentru el un sfânt care a trăit pe pământ cu trupul şi pe care îl recunoaşte viu în cer şi mijlocitor între el şi Dumnezeu apoi. Dacă acest fior viu nu-l leagă de cel sfânt pe cel ce îl ia pe el de mijlocitor spre cer, atunci legătura dintre pământ şi cer nu se face cu putere, nu desfiinţează pe cele ce se văd, care se fac oprelişte omului către Dumnezeu.

E mare taină grăirea omului cu Dumnezeu şi cu sfinţii Săi. E de aşezat bine în mintea omului acest înţeles. Când omul se duce într-un oraş mare şi vestit, se pregăteşte cu duhul şi cu trupul şi călătoreşte apoi cu gândul spre oraşul acela şi spre cele ce va face acolo şi spre cei cu care se va întâlni. Mai mult decât aceasta trebuie să-şi facă omul pregătirea când duhul lui îl poartă spre cei din cer, căci despărţirea între cele de pe pământ şi cele din cer sunt cele ce se văd şi sunt însuşi trupul omului şi cele ale trupului lui, trupul pe care omul trebuie să-l pregătească spre călătorie înspre cer atunci când duhul lui sau trebuinţa lui îl poartă într-acolo, căci trupul este cel care poartă duhul şi este locuinţa sufletului şi a duhului omului pe pământ.

O, măi poporul Meu, multă din vremea sa de pe pământ ar fi s-o lase omul slujitoare spre cele de sus ale patriei cereşti şi ale celor locuitori într-însa prin cetăţenia lor. Aşa a fost timpul şi dorul şi lucrarea sfinţilor Mei, care cu dor mult căutau să-i atragă spre cele din cer şi pe cei ce uitau de Dumnezeu şi de cer în petrecerea lor cu trupul pe pământ. Cine vrea să aibă slujire mare şi locuinţă slăvită şi fericire cu Domnul pe vecie întru cele cereşti, acela învaţă mult pe pământ şi se pregăteşte mult şi dă probe mari şi mereu pentru notă bună în cer, şi are multă înţelepciune şi mult rod strâns apoi, iar plata cea din cer este ca şi a unui om care pe pământ îşi strânge multă cunoştinţă şi multă trecere între oameni prin marea lui ţinută, câştigată prin învăţătură şi prin fapte şi prin note mari, şi apoi mulţi iau de la el pregătire şi ridicare spre trepte înalte între oameni şi peste oameni, şi spre buna lor slujire căpătată cu trudă pe pământ.

O, ce cuvinte mari trebuie spuse despre cel mai mare între cei ce s-au născut din om pe pământ, despre naşul Meu de botez, proorocul Ioan, fiul lui Zaharia şi al Elisabetei, rudenie cu Mine după trup! Dacă Eu, Domnul Iisus Hristos, am luat trup din trupul mamei Mele Fecioara,

rudenie aproape cu Ioan şi cu cei ce l-au născut pe el, atunci Eu sunt rudenie cu Ioan, rudenie aproape, iar între cei din cer tot aşa suntem şi întreit rudenie suntem în cer.

Nu-şi face omul socoteala pentru ceea ce trebuie să fie şi să facă el pe pământ, iar Eu le spun tuturor că Ioan proorocul şi botezătorul Meu va sta faţă în faţă cu tot omul care s-a născut din om pe pământ şi n-a luat în seamă îndatoririle lui cele cereşti dacă s-a născut şi a fost.

Grăiesc cu tine în cer aşa cum am grăit şi pe pământ, o, botezătorule al Meu, iar cerul este cu Noi aici, unde grăim şi unde aşezăm masă de cuvânt pe pământ. Îi învăţăm pe oameni supunerea Mea şi a ta, căci ei nu ştiu taina aceasta mare şi nu caută cu ea mai mult decât tot ce caută ei. E ziua ta de serbare între sfinţi şi trebuie să le ţinem cuvântare oamenilor de pe pământ. Nu trebuie să-i sortăm pe cei ce cred sau pe cei ce nu cred pe cele din cer lucrătoare peste pământ, căci cuvântul cel din cer naşte din nou omul, ori spre viaţă veşnică cu Domnul, ori spre osândă veşnică, fie că vrea, fie că nu vrea omul, şi se face această lucrare tainică de către cei din cer după cum şi-a strâns omul în inimă şi în minte pe pământ, ori cerul şi cele veşnice din el, ori pământul şi cele vremelnice de pe el. Cuvântul dintre Mine şi tine încununează sărbătoarea ta între sfinţi în ziua aceasta şi Ne arătăm mărturisitorii Tatălui aşa cum am fost şi pe pământ călători spre Tatăl, spre ţara Lui cea pentru Noi şi pentru cei ce au trudit şi trudesc ca şi Noi spre ea pe pământ. Suntem serbaţi în mijlocul poporului cuvântului Meu, şi el Ne este casă şi masă, iar Noi punem pentru el şi pentru sfinţi, punem pe masă, şi binecuvântată este masa aceasta a cerului pe pământ, la care sfinţii servesc pe cei ce iau de pe ea şi se hrănesc. Amin.

— Mare a fost încă de la începutul cel din vecii taina Ta cea în Tatăl păstrată, o, Doamne, o, Fiule Unul al Tatălui Savaot! Cine s-a mai născut pe pământ om ca să stea numai cu Tine, numai în Tine cu viaţa lui de pe pământ? De la mine şi până la mine nu a mai fost încă unul ca Ioan, Botezătorul Tău, ca mine, cel ce am stat în Tine şi în taina Ta dintre cer şi pământ, şi în Tatăl în toată vremea trupului meu, care m-a purtat în locuinţa lui pe pământ.

O, ce mare lucrare mi-ai hărăzit, Doamne! Taina mea cu Tine şi a Ta cu mine a fost mare pe pământ. Supunerea mea a făcut să se poată împlini această lucrare a mea pentru Tine în mijlocul oamenilor. Plângi mult, plângi îndelung faţă în faţă cu mine, cu sfinţii, cu Tatăl, plângi, Doamne, că vremea Ta de acum e măreaţă foarte, că iarăşi ai venit pe pământ cu lucrarea Ta şi e mare slava Ta cea de azi, că e mult de tot cuvântul coborârii Tale şi are putere în el cât cele şapte veacuri pecetluite de Scripturi, şi nu mai este loc în oameni acum pentru Tine aşa cum a fost în mine când m-a pregătit Tatăl încă înainte de zămislirea mea ca să mă nasc între oameni şi să aduc Ţie apoi lucrarea mea, Doamne, şi viaţa mea în ea, căci am mers înaintea Ta cu viaţa şi cu credinţa toată şi am stat în faţa lui Irod cu legea cerului ca să înfierez păcatul pe pământ, păcatul lui Irod, regele lui Israel, care nu avea gândul la Tine şi la cei din cer în vremea lui de rege, căci s-a lăsat acesta spre mare cădere în păcat şi n-a voit să se dea de partea Ta cu viaţa lui de pe pământ. Acest păcat greu şi ruşinos în om a început de la primul om, de la cel zidit de mâna Ta din pământ, o, Doamne, şi apoi dăruit cu duh şi cu suflet viu prin suflarea Ta de peste el, dar el n-a ales să iubească supunerea pe care Tu l-ai învăţat s-o aibă, şi a ieşit de sub ea şi a făcut voia lui omul.

Uitătura femeii îl scoate din minţi pe om, o, Doamne. Irod nu m-ar fi despărţit de trup prin tăierea capului, dar voia lui s-a lăsat slăbită de femeie şi de uitătura ei, care l-a supus pe el vrând-nevrând. A fost pe pământ o fată iubitoare de Hristos, care l-a privit cu uitătura ei pe împărat, iar împăratul s-a umplut în el de dorul după ea şi a trimis slugi după ea s-o aducă lui, căci gândul lui i-a fost robit spre ea prin uitătura ei, iar dacă ea a văzut că a greşit, s-a temut apoi şi a spus că dacă împăratul doreşte ochii ei, i-a trimis lui ceea ce el dorea de la ea, şi-a luat ochii de la locul lor şi i-a trimis împăratului, iar ea a rămas de partea Celui ce locuia în inima ei, de partea lui Hristos, şi s-a despărţit ea de ochii ei, dar nu de Hristos, şi aşa şi-a reparat ea greşeala făcută asupra împăratului, şi apoi greşeala împăratului asupra ei.

O, cât de mult, cât de amănunţit ai învăţat Tu în vremea aceasta pe fiii şi pe fiicele poporului cuvântului Tău, Doamne! Omului îi trebuie mare pregătire ca să poată semăna el cu Tine apoi, şi mare veghe apoi peste el în toată vremea. Împotriva păcatului trebuie multă învăţătură, Doamne, căci cei ce se lasă spre păcat pot face păcat din păcat apoi împotriva celor ce învederează păcatul din ei, îndemnându-i aceia pe ei la pocăinţă pentru păcat şi la salvare din moartea aceasta. Omul face ascundere apoi faţă de cel căruia greşeşte, aşa cum a dat Cain să facă după ce a greşit el lui Dumnezeu. Cine păcătuieşte împotriva celor puse peste el de Dumnezeu sau de oameni ca să le împlinească, se ascunde acela apoi pentru cele greşite de el, se ascunde cel ce face ascundere pentru păcat şi fuge de cel de care se ascunde şi se poartă urât cu el, căci are de ascuns. Iată, omul ascuns se face aspru cu cel de care se ascunde şi se face mincinos faţă de el, iar purtarea cea urâtă îl dovedeşte pe cel ascuns cu faptele sale, aşa cum a fost dovedit Adam şi Cain şi Irod şi toţi cei care au avut de ascuns înaintea dreptăţii lucrurilor şi a faptelor. Irod însă păcătuia pe faţă şi tot Israelul ştia păcatul lui, şi trebuia să vină cineva în faţa lui şi să înfiereze prin duhul proorociei păcatul lui, prin duhul care vede pe cele trecute şi pe cele ce sunt şi pe cele ce vin ca fapte ale omului, dar uitătura femeii nu l-a lăsat pe Irod să iasă de sub puterea păcatului şi să scape de pedeapsa cea pentru păcat apoi, şi s-a lăsat pe mai departe în păcat regele Irod, ba a mai dat şi ascultare cu supunere femeii desfrânate, care l-a slăbit pe el spre ea, şi m-a dat regele spre tăierea capului ca să nu se mai audă înaintea lui şi în Israel mustrare pentru el şi descoperirea păcatelor lui.

Mai mare putere trebuie să aibă supunerea omului spre Dumnezeu, o, Doamne, mai mare putere ca puterea păcatului din el. Aceste două puteri, puterea păcatului şi puterea sfinţeniei, pe care eu le-am dat astăzi de pildă, acestea două grăiesc prin ele însele. Păcatul din Irod, şi sfinţenia din muceniţa cea dorită de împărat spre păcat, sunt una în faţa celeilalte, şi am cuvântat eu în ziua mea de serbare despre aceste două puteri, ca să fie de învăţătură de viaţă peste cei ce dau să înţeleagă ce înseamnă Dumnezeu cu oamenii pe pământ şi câtă supunere trebuie să înveţe ei de la noi, cei ce ne-am supus desăvârşit Tatălui pentru venirea noastră pe pământ între oameni şi pentru slava Ta apoi prin această lucrare atunci, o, Doamne. Acum două mii de ani am ieşit din pustie şi am fost botezătorul Tău la Iordan şi Te-am vestit lumii Mielul Tatălui, iar Tatăl mi-a auzit mărturisirea şi a adăugat cu glas de sus, cu glas de tunet că eşti Fiul Său iubit, întru Care El a binevoit. Supunerea mea a fost deplină înaintea Ta în toată vremea mea de pe pământ, o, Doamne, iar credinţa mi-a lucrat mult, şi inima mi-a fost în Tine mereu şi mult, ca şi credinţa, şi nu mi-a trebuit dovezi ca să pot şi ca să fiu supus şi împlinitor voii şi lucrării Tatălui în vremea aceea. Aşa ai lucrat şi Tu, aşa Te-ai supus şi Tu, o, Doamne. Te-ai supus desăvârşit Tatălui, şi tot aşa şi omului, şi dor Îţi este să vezi că înţelege cel ce vine la Tine că are de lucrat şi de dovedit supunere mare cu ajutorul credinţei, iar supunerea este blândă, este duioasă, este înţeleaptă prin lucrarea ei şi îl supune ea pe om Domnului şi îl învaţă pe el să stea în lumină, căci cel ce ascultă nu mai are ce ascunde, ci se face cunoscut prin supunere şi prin mare mulţumire în Domnul în toată vremea, aşa cum am fost eu şi inima mea în toată vremea mea pe pământ.

Voiesc mult să crească poporul Tău de azi în duhul şi în lucrarea supunerii şi să înveţe el mult aceasta de la noi, o, Doamne. Cuvântarea noastră de azi a fost dorită şi gustată de toţi cei din cer. E mare bucurie celor din cer venirea Ta în cuvânt la poporul Tău aici. Cuvântul meu să-i dea lui împlinire a sa în el, ca şi cuvântul Tău, şi să ai Tu credinţă şi supunere cu iubire înaintea Ta în fiii cuvântului Tău de azi, în cei născuţi de sus la cuvântul Tău, cu care s-au întâlnit ei pentru naşterea lor cea de sus şi pentru statul Tău în ei apoi pe pământ între oameni, Doamne. Eu, Ioan, Botezătorul Tău, Te mărturisesc acum din cer pe pământ Cuvântul Tatălui Savaot, prin Care oamenii se pot boteza cu botezul Duhului Sfânt spre credinţă şi spre pocăinţă şi spre viaţa lor cu Dumnezeu apoi pe pământ. Amin.

— Eu, Domnul Iisus Hristos, te mărturisesc şi Eu botezător al Meu acum două mii de ani la Iordan, şi-ţi binecuvintez cuvântul şi puterea lui cea ziditoare peste oameni în ziua ta de serbare între sfinţi. Ioan Botezătorul Meu eşti tu, iar Eu sunt Domnul şi Învăţătorul tău. Amin.

Zideaască-vă pe voi cuvântul Meu şi al sfinţilor Mei, o, fii ai oamenilor, că n-are cine să sufle peste voi de sus, decât Eu şi sfinţii Mei, spre înviorarea voastră înspre cer. Vin pe pământ cuvânt şi Mă port cu el peste voi ca să-Mi auziţi glasul şi să tresăriţi şi să vă apropiaţi de Mine, Domnul, şi Eu de voi, şi să ne întoarcem unii spre alţii, căci suntem despărţiţi. Păcatul din voi vă desparte de Dumnezeu, Mă desparte de voi mereu, o, fii ai oamenilor. Ascultaţi glasul Meu, care vă strigă spre patria cerească şi daţi-i putere peste voi, ca să vă vindecaţi de păcat şi de plata lui apoi. Eu, Domnul, am milă de voi. Suspinând vă strig şi vă aştept spre înviere. Vin cu sfinţii pe pământ şi grăiesc cuvântul învierii peste voi. Auziţi glasul Meu, auziţi-l voi! Stau în mijlocul neamului român cu cuvântul venirii Mele şi voiesc să înviez mai întâi acest neam şi să fac din el lucrare peste mulţi, care se vor scula din păcat.

Pace ţie, popor al cuvântului Meu! Am stat la masă cu tine şi am pus pe ea hrană pentru fiii oamenilor, care se întâlnesc cu cuvântul Meu de peste tine. Învaţă lecţia supunerii înaintea Mea, măi poporul Meu. Supune-te Domnului, aşa cum am fost Eu şi Ioan supuşii Tatălui, căci sunt Învăţător prin însăşi pilda vieţii Mele, iar sfinţii sunt asemenea Mie, căci M-au iubit şi M-au urmat supuşi.

Pace vouă, celor învăţaţi de Dumnezeu, căci mult vi se va cere! Pace ţie, Ierusalime nou! Să se întindă cortul Meu de peste tine şi să-şi afle hotarele lui cele vestite prin Scripturi şi prin prooroci! Pace vouă, fiilor, căci vă numesc fii, iar voi să lucraţi pentru acest nume lucrarea fiilor lui Dumnezeu, lucrarea Mea cu voi, o, fiilor! Amin, amin, amin.

29 august/11 septembrie 2012